

LÆS
inde i bladet
OM:

*Hvordan og hvor
meget vi tjente til
Spejderhjælpen*

*50 års jubilæum i
Silkeborg*

Juleforberedelser

Kløverstof

Blade til stoftryk

*BP-stof til
bladtryk*

*Seniorkonkurren-
cens tredje opgave*

Svenske Egern

Spøgelsesskjorter

*Spejderfrimærker
og andre
Småtterier*

Posten fundet ...

PEJDERBLADET

Nr. 8

Nov. 1961

44. årg.

Kære spejdere!

Hvad arbejder du på?

Verdens-pigespejderchefen fortæller: En mand kom vandrende gennem en by og så nogle arbejdere, som var beskæftiget med forskelligt arbejde på en byggeplads. „Hvad laver du?“ spurgte han en af arbejderne. „Jeg hugger sten,“ svarede han. Manden stillede samme spørgsmål til en anden arbejder. Svaret kom hurtigt, han blandede mørtel, og hvad angik det forresten den fremmede. Han spurgte endnu en tredje mand. „Hvad arbejder du på?“ „Jeg bygger en domkirke!“ „Men hvorfra ved du, at det skal være en domkirke?“ „Jeg har set planen, og jeg ved, at man regner med mig og mit arbejde, og at det betyder noget, thi denne domkirke bygges til Guds ære og til glæde for mennesker!“

Du undrer dig måske over, hvad denne historie har med spejderbevægelsen at gøre, og hvorfor jeg fortæller den.

For over 50 år siden grundlagde Baden-Powell spejderbevægelsen for piger og drenge. Han førte sin idé ud i livet, og hvis du tænker efter, forstår du nok, hvad jeg mener.

I historien havde de to første mænd hver deres arbejde, som de udførte omhyggeligt og godt. Men det var kun den tredje, som forstod, at det, han gjorde, havde betydning både for nutiden og for fremtiden. Han havde set et billede af en smuk domkirke bygget af mænd, som arbejder i fællesskab for efter bedste evne at få den pragtfulde bygning færdig. Han havde set på arkitektens tegning og vidste, hvor ubetydelig hans egen del af arbejdet end var, ville domkirken ikke blive ordentlig bygget uden hans indsats.

Når du betragter Baden-Powells plan i dens helhed, ser du også deri hans håb om, at verden skulle kunne blive lidt bedre, dersom alle ville følge spejderloven, holde spejderløftet og udføre spejderideerne i praksis. Hvis du forsøger at se spejderbevægelsen som en helhed og dig selv som en vigtig del deraf, forstår du også bedre, hvorfor der stilles bestemte krav til dig, og hvorfor ganske bestemte

ting har sin betydning i vort program, for ligesom når en arkitekt laver sin arbejdstegning til en bygning, så har han en bestemt plan, som skal følges for at gøre bygningen smuk, solid og formålstjenlig.

Alle, som er med i spejderbevægelsen, har en opgave, hver på sin plads, hvad enten man er spejderchef, tropsfører, spejder eller blåmejsse. Nogle af os kan måske ligne de to førstnævnte arbejdere, som hverken har set „tegninger“ eller noget uden for vores egen lille by eller trop, men jeg håber, de fleste ser længere.

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	142
94.708,08 kr. til Spejderhjælpen	143
En svensk Egernpatrulje	144
Bliv BP for „Pigespejderne“	145
Bladtryk	146
En spændende rejse gennem Amerika	147
1. Silkeborg trop har haft 50-års jubilæum	148
Vi blader i årets „Spejder Jul“	149
Spejderhjælpen	150
Nu er det snart jul	152
„Det danske Pigespejderkorps — fremad gå!“	154
25-års spejderjubilæum	154
Ann fortæller om indianerdanse-dyrkelse	155
Postbox	155
Vibe og hendes patrulje	156
Småtterier	158
Kloverarbejdet	160
Seniorspejderkonkurrence, opgave 3	161
Samler du på frimærker?	161
„Falk“ er gået bort	162
Spejder-Jule-Kryds	163
Tinka	163

Odensespejdere agiterer
for Spejderhjælpen

94.708,08 kr. til Spejderhjælpen

En blåmejse tjente 108 kr., og
en 11 årig spejder har opfun-
det et nyt begreb i Spejder-
hjælpen: „Det forlængede ar-
bejdskort“, idet hun har måttet
klistre et stykke til for at få
plads til alle „jobbene“.

SPEJDERHJÆLPEN		Arbejdskort	No 3826	
Karen Larsen		11 år	Korsbøl	
Navn		Alder	Aldeling	
Data	Det udførte ar- bejdes art	Arbejds- varighed	Det betalte beløb kr.	Underskrift af arbejdsgiveren
11/9	små projekter		1,00	Poul Tull
12/9	Slædearbejde	1 Time	1,50	Hoffmann
13/9	Opvask		1,00	Gibbs
13/9	gode Veninder	1/2 T	1,00	Gjærgaard
13/9	Opvask	1 T.	1,00	Mosher
14/9	Bygning		1,00	V. Nielsen
17/9	Samlet Høstfest	2 T	2,50	
14/9	heute Pallen		2,5	Søren
15/9	skuffet betragning	1 Time	2,00	Peter Rasmussen
15/9	Brødudval	1/2	1,25	Søren
16/9	Sælge Kager		3,25	Søren
16/9	Barne pige		2,00	Helene
16/9	sælge Brødmænd		2,75	Peter
17/9	sælge Brød til Spejderhjælpen		5,00	Fær
17/9	" " " "		5,00	Mor.
17/9	Sælge Kager		3,00	Søren
			32,50	

Eller sagt med andre tal: 4735 spedalske
børn kan blive hjulpet for de penge. Et
resultat, der er meget fint, og som I alle
skal have en hjertevarm tak for.

Det har også i år været spændende at
åbne kuverterne med de indsendte ar-
bejdskort. At enkelte spejdere og blå-
mejsler af forskellige grunde ikke har
kunnet eller måttet arbejde med, vil selv-
sagt også blive forstået. Eksisterede der
en arbejd-med-humor-medalje, var der
mange, mange af jer, der skulle have
den, en blåmejse i Aalborg har f. eks. i
90 job arbejdet 108 kr. sammen, en
spejder i Hellerup når omtrent samme
beløb, i Næstved er der jobbet pæne be-
løb sammen, ved indsendelsen var de
fordoblet! Og sådan kunne man blive
ved, men I skal vide, at hver eneste ore
og krone har betydning for hjælpen og
kun de mange bække små giver den
store å.

Jeres arbejdsindsats, jeres forældres
forståelse og hjælp, jeres føreres opmun-
tring og arbejde er korpset meget tak-
nemmelig for.

Rigmor Schiødt

Den svenske Egernpatrulje ser på rengeviret med de mange solvplader.

En SVENSK Egernpatrulje -

Egernpatruljen fra Svenska Scoutförbundet

finder vi i Duvbo spejdertrop udenfor Stockholm. Redaktøren har inviteret sig selv for at fotografere og interviewe og bliver modtaget af samtlige Egern i en nystartet patrulje.

Her har I patruljemedlemmerne og deres interesser uden for spejderarbejdet:

Lena Olsson, patruljefører, 13 år, dyrker megen sport og kan lide at løbe.

Også patruljeassistenten, *Gunnel Karlsson*, 13 år, er sportsinteresseret, hun elsker at ride.

Gun Hedberg, patruljens kasserer, er 12 år, hun syr og maler på porcelæn, og *Britt-Mari*, 12 år, rider også og spiller klaver.

Sonja Johansson er patruljens yngste og nyeste medlem, hun er kun 11 år.

Egernpatruljen fra Duvbo synes at være meget sportsinteresserede, og dygtige er de vist også, når det gælder spejderprøverne. På væggen i huset hænger nemlig et rengevir besat med små solvplader. Det er divisionens vandrepræmie, som de nu har vundet for tredje gang. I år var det særdeles fint at vinde, for patruljerne kæmpede på lige fod med drenge-spejderne og fik samme slutpoint som

den bedste drengepatrulje. Her fortæller de, hvordan de fik deres Egernbo, og hvad de laver til patruljemedlemmerne.

For nogle uger siden havde vi patruljemøde hjemme hos „Kurre“ (*Lena*). Vi holdt det i dagligstuen og støjede meget. Vi prøvede derfor at lægge hovederne i blød for at finde et sted, hvor vi ikke behøvede at være bange for at forstyrre nogen, og hvor vi kunne have vore ting, så vi var fri for at flytte fra sted til sted. Og når vi spekulerer på noget, så plejer det at give resultat.

Vi fik et lille rum nede i „Kurre“'s kælder, hvor der stod cykler, en kølk og meget andet. Det stuede vi ind i en lade i nærheden. Vi ryddede op og gjorde rent i vort egerbbo, lagde en stråmattede på det nyskurede gulv, og satte et bord i midten med stole rundt om. Stolene var egentlig kasser, som vi pyntede med vort patruljebnavn. Rengevirene, som hænger på væggen, har vi vundet på et Sct. Georgsløb og til en patruljekonkurrence. Hesteskoen, som er sat op mellem gevirene, betyder lykke for vor patrulje. En tavle med alle spejderemblemene fra hele verden pryder den ene sidevæg. Der hænger også en knobtafle og knobbånd på et søm. I loftet har vi sat en lampe, der lyser med batteri. På den anden væg er en boghylde, hvor vi har alle vore småsager, bl. a. nogle minder fra lejren i Tiveden forrige sommer, hvor alle i patruljen var med.

Vi mødes næsten hver søndag i vort egerbbo. Vi laver lidt af hvert, men for det meste holder vi til i skoven, som ligger lige uden for kælderen. Vi har det ligesom spejdere bør have det. For nogle uger siden havde vi en konkurrence, hvor patruljeføreren og assistenten havde lagt et løb med seks poster. Det skal ikke blive sidste gang, de får lov til det. Til vinter har vi tænkt os at arrangere en langtur på ski og stege polser på bål, når vi holder hvil. Vi synes, det er meget morsommere at være spejdere nu, hvor vi har fået et sted at være. Vi håber også, at flere patruljer vil få de samme muligheder, som vi har, med så let adgang til skoven.

Vort egerbråb:

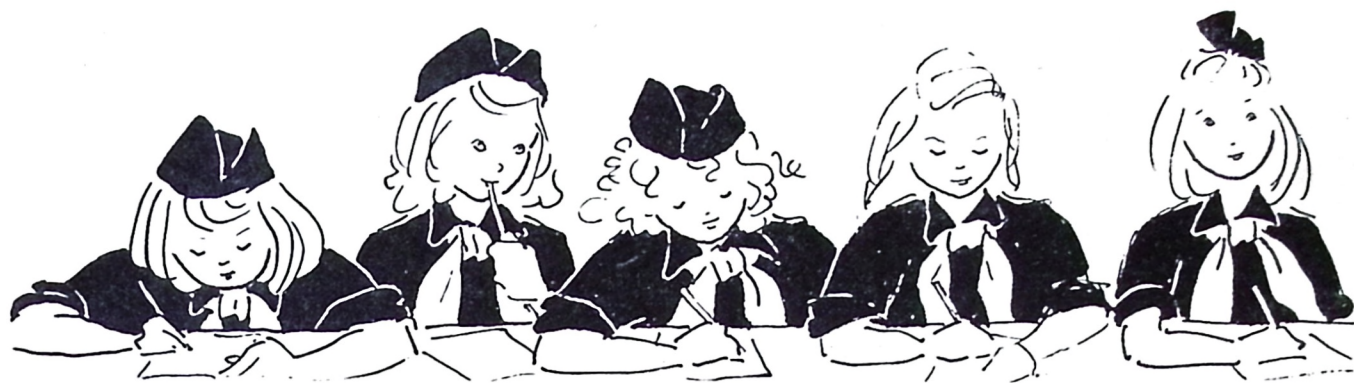
Ekor'n hoppar högt på gren.

Andra snubblar över sten.

Ekor'n, Ekor'n, Ekor'n!

Det Svenske Spejderkorps blev stiftet den 13. november 1960. Det består af tidligere „Sveriges Flickors Scoutförbund“ og „Sveriges Scoutförbund“. Blåmejser (Blåvinger), pigespejdere (flickscouter), ulve (varungar) og drenge-spejdere (pojkscouter) arbejder præcis som før i troppe og flokke, men alle disse afdelinger kan findes i samme division, der ledes af mandlige og kvindelige førere. Desuden findes seniorgrupper med både drenge og piger.

I 1962 fejrer korpsen 50-års jubilæum.

Bliv BP for Pigespejderne!

... hva' er BP? Åh, Baden-Powell?

Nej, ikke i denne forbindelse — BP betyder BLADPATRULJE!

... hva' er BLAD-PATRULJE? Er det noget med at samle aviser? Vi har altså så travlt hos os, så desværre ...

Nej, ikke samle aviser, men samle STOF — godt stof til PIGESPEJDERNE fra hele landet!

... mon vi kan det — og interesserer det nogen?

Ja, er I da ikke selv interesserede i at læse, hvad de laver i Lemvig, hvis I selv bor i Brønshøj!

... joh, det er da meget skægt!

Det er mere end meget skægt — og der sker da noget hos jer, ikke?

... Om der gør! Selvfølgelig, siden maj har vi haft ...

Stop, stop, skriv det!

... hvor skal vi skrive til?

Til Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N.

★

Kære, kvikke patruljer over hele landet!

Ovenstående lille samtale har jeg siddet i tanker og ført med jer — jeg har nemlig brug for

jeres hjælp til at gøre PIGESPEJDERNE til et rigtig levende blad. Der er så tit spejdere, der fortæller mig, at det er sjovt at læse, hvad der sker hos de andre. Og ser I, Danmark er nok i udstrækning et lille land, men det er kæmpemæssigt at dække — som det hedder i blad-sprog — for en enkelt redaktør. Derfor vil jeg gerne have BP'er — blad-patruljer — over hele landet. BP'erne skal være lokal-redaktører, der med øjne og øren vidtåbne suger byens eller egnens spejder-stof til sig — og derpå skriver det til mig.

På min væg hænger jeg nu et stort Danmarks-kort, og jeg vil sætte en nipsenål i hvert sted, hvor jeg får en BP. Lad mig få mit kort fint pyntet fra Skagen til Gedser, fra Blåvandshuk til Dueodde.

Skriv til mig — men gør det hurtigt, for kommer der mange fra præcis det samme sted, må jeg vælge dem, der kom først — fortæl lidt om, hvor mange og hvor gamle I er, og i hvilken trop og division I hører hjemme.

Jeg har allerede en opgave til BP'erne, men det hører I nærmere om direkte!

Med spejderhilsen

Redaktøren

BLADTRYK

*En leg med farver
og efterårets
faldende blade...*

Prov engang at lave „bladtryk“! Hvis du tidligere har prøvet stoftryk enten med kartoffel eller linoleum eller måske endda lavet yndige farvesammensætninger ved at male direkte på stoffet med en pensel, så vil det her gå som en leg for dig, og du vil finde det uhyre spændende.

— Tag en kurv på armen og „hjul“ afsted ud i skoven. Her skal vi bruge øjnene og samle så mange forskellige blade som overhovedet muligt (gerne flere af samme slags), men det skal være nogle med ret skarpt markerede strege (og kanter) og nogle må gerne være lidt „gået i stykker“. (Et syrenblad f. eks. er ikke særlig egnet.)

Det bedste tidspunkt er selvfølgelig umiddelbart efter, det har været „indiansommer“, da ligger bladene nemlig tykt i skovbunden og består af hundredevis af henrivende farver. Måske vil du synes, at det er fuldstændig ligegyldigt, men i det øjeblik du sidder hjemme i stuen med en kurv fuld af efterårslov, har du samtidig hentet en masse inspiration til din farvesammensætning, og det er meget vigtigt. Det er jo ikke spor interessant at sidde og trykke et gult blad, et grønt blad, et brunt blad og så forfra igen! Næ — det er skam meningen, du rigtig skal „lege“ med farverne. Du må blande lige så tosset du vil, men vær meget forsigtig, det skal foregå over et tykt lag aviser, og med en klud liggende parat til at tørre op med, hvis du spilder. Og så hældes der dråbevis (dels fordi du så kan holde øje med, hvordan farverne fremkommer gradvis, og dels for at der ikke må blive ret store „slatter“ til overs, for malingen er for kostbar til at smide i vasken, og næste dag er den stiv!

Du blander malingen i nogle gamle porcelænsunderkopper eller skåle, for de er let, ligesom penslerne, vasket rene i koldt vand bagefter.

Malingen du skal bruge... ja, der findes jo flere forskellige, men du skal bare henvende dig i en material- eller farvehandel og forlange en god stofmaling.

Et gammelt, udvasket lagen er og bliver det bedste at male på, men ellers kan næsten alle stoffer bruges.

Ved du hvad, du skulle prøve det tynde, gennemsigtige stof, der hedder „moll“, men først efter, at du har øvet dig mange gange på „stout“ (lagenstof), da moll er meget sværere at arbejde med.

Nu stryger du med penslen et ganske tyndt lag maling på „retsiden“ af bladet og lægger denne side ned

mod stoffet. Derefter trykker du, ganske let og forsigtigt med fingerspidserne, så farven smitter tilstrækkeligt af. Loft hurtigt bladet op igen og... ja, det var alt, og så håber jeg, du har fået et godt resultat.

Stoffet skal efterbehandles, og det gøres på denne simple måde: når farven er helt tor, stryges der flere gange frem og tilbage med et godt varmt strygejern. Første gang stoffet vaskes, bør det for de fleste farvers vedkommende ske i sæbespåner; men de påfølgende gange kan du bruge syntetiske vaskemidler og gore hvad som helst, alt efter hvad stoffet kan tåle, farven sker der ikke noget med.

Du behøver slet ikke at anskaffe så mange forskellige farver, men du er nok nødt til at have både en gul, rød, blå, sort og eventuelt en hvid.

Til sidst får du en håndfuld ideer til anvendelse af bladtryk: værtindeforklæder, små pudebetræk, bogomslag til botanikbøgerne (måske patroljedagbogen), til beklædning af små og store tændstikæsker, bakkesservietter, — og når du bliver rigtig dygtig, kan du give dig i lag med kaffeduge og sommernederdele.

Med moll kan du lave yndige lyseduge, mellemlægservietter, dækkeservietter og een lang løber til anbringelse oven på en hvid dug (alt dette frynser du i kanten, $\frac{1}{2}$ —1 cm). Det vil tage sig mægtig godt ud, især hvis du rigtig har gjort dig umage med at „strø“ bladene ud. Men jeg må gentage endnu engang, — ganske lidt maling, — for det vil meget let løbe ud i stoffet; men du må prøve dig frem.

Håber, at der bliver en rigtig dygtig, lille kunstnerinde ud af dig.

God fornøjelse.

E. J.

Ida Houby fortæller om sin spændende rejse gennem Amerika:

I forfædrenes spor

Mon ikke nogle af jer husker, at de amerikanske senior-spejdere inviterede to danske spejdere, en grøn og en blå, på en 2 måneders tur rundt i U. S. A.? De kaldte den „Heritage trail“ (i forfædrenes spor). Lis Sønderriis (K. F. U. K.) og jeg blev de to heldige, der fik denne eventyrlige chance til at opleve og udforske Amerika.

Nu, da vi er vendt tilbage til vort egent kontinent, fyldt til randen med fremmedartede indtryk og sjove og spændende oplevelser, griber vi pennen for at indvi jer i nogle af denne sommers utallige eventyr.

Nogle af jer har måske spekuleret over, hvad formålet med sådan en tur vel kunne være ud over dette at stifte bekendtskab med andre spejdere og deres måde at lege spejderlegen på. Dette er i sig selv meget værdifuldt, men de mennesker, der har arbejdet på dette kæmpeprojekt i 3 år, ville noget mere med den tur. De ønskede:

1. At vi ved at leve i Amerika i 2 mdr. og opleve dets kultur, skikke, traditioner o. s. v. skulle fornemme Amerika og dets folk og bringe kimen til international forståelse med os hjem.

2. At vi skulle bringe et internationalt pust ud til de tusinder af amerikanske spejdere, der ikke aner, at der er spejdere uden for U. S. A.

(Lyder mærkeligt? Så tænk på, hvor stort et land Amerika er.)

Og hvordan blev dette så ført ud i praksis? — Der blev inviteret 48 amerikanske seniorspejdere fra alle dele af U. S. A., og 24 udenlandske seniorer fra følgende 12 nationer: Italien, Frankrig, Nederlandene, Tyskland, Norge, Storbritannien, Irland, Mexico, Brasilien, Filippinerne, Canada og Danmark. — Vi 72 blev fordelt i 4 busser med 12 amerikanere, 2 amerikanske ledere og 6 udlændinge + en chauffør i hver. Disse 4 busser skulle gennemkøre hver sin ¼ af U. S. A. i 6 uger. Derefter skulle alle 4 busser mødes lige inde midt i Amerika — i Kansas — hvor vi skulle lære hinanden at kende allesammen, udveksle erfaringer og vurdere turen.

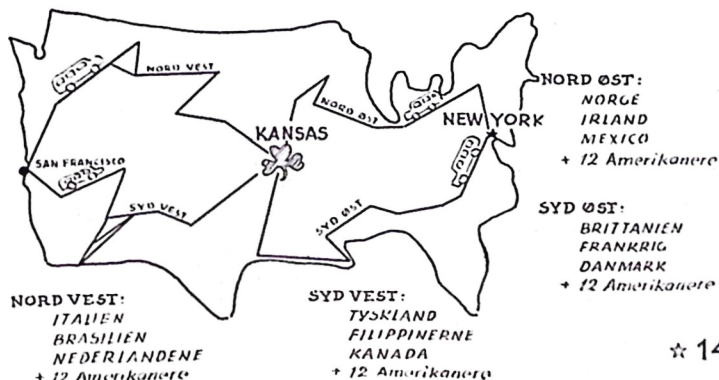
Lis og jeg kom sammen med de to franskmænd, de to briter og 18 amerikanere (inclusive førerne) på den sydøstlige tur.

Ida og Lis sammen med den amerikanske spejderchef og den danske F. N.-sekretær

Men inden vi nåede så langt, tilbragte vi først 5 pragtfulde dage sammen med de andre europæiske spejdere ombord på luksus-lineren „S/S United States“. Der kunne skrives bøger om alt det, vi så og oplevede ombord, jeg vil derfor indskrænke mig til at fortælle, at vi tilbragte dagene med at svømme i bassinet, gå i biografen, slikke solskin i dækstole — og for de første dages vedkommende — med at fare vild på de 9 (!) etager — med gange som labirinter. Vi fik en masse venner ombord blandt besætningen, de forkælede os ganske upædagogisk — og I kan tro, der var gensynsglæde, da vi ca. 2 mdr. senere gik ombord igen i New York for at sejle hjem.

Vi anløb New York den 21. juni og blev modtaget af de amerikanske ledere. Da pas, attester og kufferter var efterset, gik vi fra borde og blev indkvarteret i hvert sit værelse i et stort internationalt studentercenter. Dette var optakten til 5 travle orienteringsdage med en smule sightseeing som behagelig afbrydelse. Vi sad i møder fra kl. 9 morgen til 22.30 om aftenen, kun afbrudt af måltiderne og to timer om eftermiddagen. Der var diskussioner om en masse forskellige emner, og de lagde megen vægt på at give os den rette indstilling overfor alt det nye, vi om få dage ville befinde os midt i: Vi skulle opfatte med ALLE vore sanser, og prøve at forstå og forklare ting, der syntes os underlige i stedet for at dømme dem. Vi fik hver et emne, vi skulle lægge særligt mærke til på turen, og som vi ville blive afkrævet en rapport om, når vi nåede til Kansas. Desuden gjorde de meget ud af at hjælpe os med hensyn til, hvordan vi skulle forholde os overfor presse, radio og fjernsyn. Vi skulle snart forstå, hvorfor de lagde så megen vægt på det, for allerede inden vi forlod New York, blev vi bekendte med alle kendte personligheds plageånder: journalister, pressefotografer, radio- og fjernsynsreportere. I begyndelsen var vi meget betagne af

al den opmærksomhed, der samlede sig om os. Vi nød at være feterede og poserede oplagt smilende for de ivrige fotografer, og svarede beredvilligt på interviewernes spørgsmål, der endnu var nye for os. Men da det efterhånden mistede nyhedens interesse, spørgsmålene var de samme alle steder, og fotograferne altid ville have os til at stå mod solen i 40 graders varme, og vi blev bekendt med nervositeten før en T.V.-udsendelse, undergik vores indstilling til, hvad man kalder public relations, en gennemgribende forandring.

Den sidste dag i New York tilbragte vi i F.N. Vi blev vist rundt i den kæmpestore og meget smagfuldt indrettede bygning. Det var betagende at stå i den sal, hvor så

mange vigtige beslutninger, der angår hele verden, er blevet truffet, og det var min personlige fornøjelse at betragte den menneskestrøm af alle aldre og racer, der gav bygningen dens rette internationale stemning. Vi var alle sammen i vores stiveste puds, for vi skulle spise lunch i F.N. med vore respektive ambassadører. Efter at have trykket hver enkelt af de celebre personligheder i hånden tog man plads. Under den elegante frokost lynede blitsene, alt imens vi konverserede om vejret, det imponerende syn af New York o. s. v.

Næste morgen startede vi så ud på eventyret — de 6 ugers krydsen gennem Amerika. *(Fortsættes næste gang.)*

1. Silkeborg trop har haft 50-års jubilæum

Jeg ville ønske, du kunne se den gamle tropsdagbog, tyk og svulmende, med slidte hjørner — ja, med et mildt ord temmelig luvslidt. Og så har den denne mærkværdige duft, som gamle bøger kan have — en blanding af mug og noget ubestemmeligt, som vel skyldes de hundrede, lidt fedtede fingre, der har bladret i den.

På første side står at læse, at den 24. april 1911 startedes 1. Silkeborg trop som en af landets første troppe.

Se alt det der med de gamle, der startede med stav, suseskorter og gadedrengepift, det har du jo hørt så meget om i jubilæumsåret, men det er nok svært for mange at forstå, hvor vanskeligt det har været at begynde noget nyt og uhørt.

Dagbogen viser os et billede af den nystartede trop i selvopfundne uniformer, endnu var der jo ikke blevet et korps ud af det, så man kunne gøre, som man selv fandt bedst. Som du ser på billedet her, var de iført matrosbluser og spejderhatte.

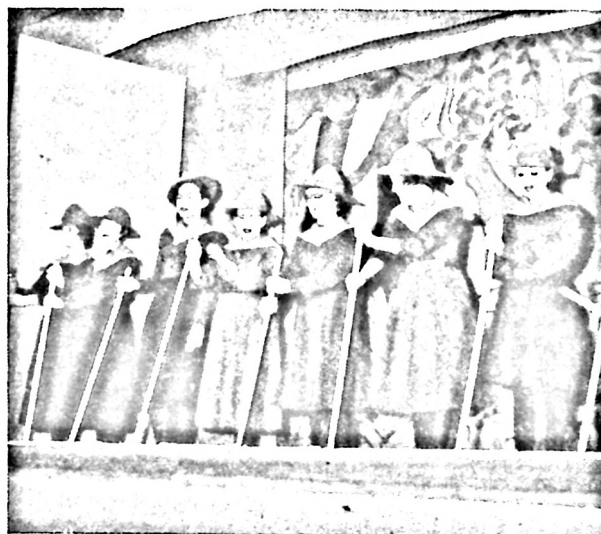
På deres første tur besteg de Himmelbjerget! En nordmand ville smile ad den bedrift — men husk nu på, dengang var det en stor lyngbakke, hvor der endnu ikke var trådt mange stier, og hvor det vrimlede med hugorme. Måske var det derfor, de havde stave med!

Baden-Powell skriver i sin bog: „Ingen kan gå gennem livet, lige så lidt som gennem terræn, uden at efterlade sig spor. Disse spor kan ofte være en hjælp til at finde vej for dem, der kommer bagefter!“

Jo, 1. Silkeborg trop er en af de troppe, der var med til at træde stier — og den gamle dagbog, som blev skrevet af de skiftende tropsførere, tropsassistenter og patruljeførere, fortæller meget om et godt og spændende spejderliv.

Man læser, at 1. Silkeborg trop, som den første her i landet, tog på udenlandstur til England, og det var noget af en bedrift dengang. De sejlede med fragtbåd, og Nordsean var dem ikke venligt stemt, — man kendte ikke nutidens gode søsygetabletter.

Svalepatruljen beretter om deres første sommerlejr, hvor de allesammen havde fået fine, nye lejrkitler — og hvad sker så den første dag? Jo, Susanne, som altid er så uheldig, sætter sig i lejrpladsens største og mest saftige „kokasse“. Det glemmer Svalepatruljen aldrig, det bevirker, at den bliver døbt om til Fnisepatruljen. Stakkels Susanne!

*Fra 1. Silkeborgs jubilæumsfest:
Sådan så troppens spejdere ud i 1911.*

Da der var uniformsforbud måtte spejderne rigtig lægge hjernen i blød for at holde gang i det sædvanlige arbejde. En patrulje fortæller om, at de selvfølgelig ikke ville møde til patruljemøde uden uniform, og så sneg man sig til mødestedet ad mærkelige veje og stier iført stor frakke over uniformen — det var lidt sveddryppende ved sommertid.

Under krigen sled troppen med indsamling af frugt til marmeladefremstilling, ingen af vore egne produkter måtte jo gå til spilde, og bananer, appelsiner og andre sydfrugter fandtes ikke.

Efter krigen var troppen så heldig at erhverve et hus til en meget billig pris, ca. 5—600 kr. Det var en trævilla, som den øverstkommanderende for de tyske tropper, von Hanneken, havde boet i. Dette hus bruges den dag i dag af troppene i Silkeborg.

50-års jubilæet 1961 skal skrives af nye spejdere — på nye blade!

Førere og spejdere i det ganske land — er I også med til at „tegne“ jeres trops historie?

Vi blader i årets **SPEJDER JUL**

Redaktionsudvalget har fortalt os, at årets julehefte kommer i 125.000 eksemplarer, så det er det børnejulehefte i Norden, som kommer i det største oplag. Så skal vi kigge lidt nærmere på spejderjuleheftet, og det er slet ikke for meget sagt, at det er både fint, friskt, fyldigt, festligt og fornøjeligt. Forsiden er tegnet af Kamma Svensson, og den forestiller smutter, mejser, ulve og spejdere, som pynter byens store juletræ. Og vi kan slet ikke lade være med at se om på bagsiden, hvor vor gode ven, tegneren Aksel Mathiesen har tegnet et herligt og farvestrålende junglemotiv.

På omslagets indersider finder vi et smukt foto fra M G M-filmen Ben Hur og et af Jette Bangs allerbedste Grønlandsbilleder. Det er to fine helsidesfoto. Endvidere er der i bladet en hilsen til Spejder Jul's læsere fra Københavns nye biskop, W. Westergård Madsen.

Ole Vinding fortæller os om spændende oplevelser i vinterskoven, og tegneren Claus Bering har lavet fine illustrationer hertil. Mon ikke I kender lektor Sophie Petersen fra radio- og fjernsynsudsendelser. Hun er en god fortæller, og denne gang skal vi høre om hendes oplevelser i New Guineas jungle. Og Alex Secher har tegnet nogle ganske pragtfulde tegninger til artiklen.

Der skal også være noget at arbejde med for Spejder Jul's mange læsere, og det har Elin Kai Nielsen sørget for. Der er de herligste JULEKLIP, som I slet ikke vil kunne lade være med at gå i gang med.

Og i år er der 4 FORTÆLLINGER i vort julehefte:

Du kender sikkert forfatteren Kelvin Lindemann, han har skrevet en aldeles herlig fortælling om „Den ostindiske terrin“. Det er noget med en filmekspedition, hvori der deltager en del sospejdere, mere vil jeg ikke robe. Og Aksel Mathiesen er mester for nogle fine tegninger til fortællingen.

„Peter og nøglen“ hedder en anden fortælling, som Kirsten Bang har skrevet over en virkelig hændelse. Og her er fortræffelige tegninger af Svend Otto. Robert Fisker kender du også, han har en spændende spejderfortælling, som hedder „Elevatoren er i uorden“, og her er vor gode

bekendt fra mange tidligere julehefter, Tage Andersen illustrator. Og onkel Rix fortæller om „Da Elsebeth ringede solen ned“. Den er også vældig god, og her er det Oscar Jørgensen, som illustrerer.

Og så har vi i år noget helt nyt, nemlig en „FLOKTIDENDE“. Den er især for vore yngre læsere; men der er ikke tvivl om, at den nok skal blive læst af alle, for det er vor egen Annesofie Hermann, som har skrevet den, og Thora Lund, som har tegnet de små, fornøjelige tegninger.

NØDDEKNÆKKEREN må vi naturligvis ikke glemme. Den er i år endnu bedre og med endnu flere spændende opgaver, som spejderforener Per Illum er mester for. Der er i år 10 opgaver for spejdere og 6 opgaver for vore yngste. Og på grund af sidste års mange løsninger har re-

daktionsudvalget flottet sig med at udsætte 222 PRÆMIER. Det er vel nok flot — ikke sandt.

Og så koster Spejder Jul endda kun 2,00 kr. — Og så er der 65 øre til jer for hvert solgt eksemplar. — I må sikkert skynde jer med jeres bestilling, for Spejder Jul bliver nok — traditionen tro — tidligt udsolgt!

SPEJDERJUL 1961

DET FESTLIGE SPEJDERJULEHEFTE

MED OPGAVETILLÆGET NØDDEKNÆKKEREN

**- det er det, vi allesammen køber
- og sælger til familie, venner og bekendte.**

**OPLAG: 125.000. PRIS 2 KR. OG HERAF ER JERES
FORTJENESTE 65 ØRE!**

SPEJDERHJÆLPEN 1961

Spejderhjælpen gav genlyd over det ganske land — i alle landets aviser kunne vi læse om det — og også denne gang blev det en stor succes. Der blev arbejdet på livet løs af 90.000 spejdere, og tilsammen tjente vi 94.708 kr. — et fint resultat, som vi godt kan være lidt stolte af.

Men hvad blev der så lavet for alle de mange penge, og hvad er der foreløbig blevet gjort for, at pengene hurtigst muligt kan komme de spedalske børn til gode? Det er det, I skal høre lidt mere om.

Forst rejste direktør Erik Østergaard (DDS) til Indien for at forhandle med den indiske stat og WHO om det danske hjælpearbejde. Det er tanken, at vore penge først og fremmest skal bruges til hjælp for børn i familier, hvor spedalskheden findes, således at man kan forhindre videre udbredelse af sygdommen. „Der skal arbejdes i mindst 5 år, hvis det skal betyde noget,“ siger Erik Østergaard.

Også Ingrid Kirk Larsen, den danske sygeplejerske, som her i „Pigespejderne“ har fortalt om de algierske flygtninge, er rejst til Indien for at deltage i arbejdet, og det er meningen, at andre sygeplejersker, som selv har været spejdere, skal følge efter. Vi vil forsøge at få dem til at fortælle til „Pigespejderne“ om deres arbejde i Indien. Måske husker I, at Indien er det land, der har flest spedalske, nemlig 2 millioner spedalske.

Det stod i avisen om Spejderhjælpen

„Hvem vil have en slave for en dag?“ stod der i Præsto Avis, og en dame ringede for at få sin græsplæne klippet, og bagefter skulle der sættes blomster i vand hos en syg dame. Det klarede en kæk drengspejder. 1. Odense trop lavede demonstrationstog iført forklæde — barnevogn og tæppebankere, og i Hobro kunne man få sine skopudset midt på torvet med musikledsagelse af divisionschefen — alt sammen formedelst 25 øre. I Køge var der arrangeret bilvask af førerne, og i Svaneke ville blåmejserne hellere „spejderjobbe“ end lege med dukker (stod der i „Bornholmeren“), og de Svaneke-blåmejser tjente tilsammen 210 kr. eller kr. 17,33 pr. blåmejse — et flot resultat, synes vi.

I Struer kunne man komme med sospejderne på sejltur, så I kan se, der var mange muligheder. Måske kan I bruge nogle af disse ideer til næste år i jeres by. For vi skal da blive ved, ikke? Når vi nu endelig har en chance for at udrette noget, der virkelig batter noget — så vil vi gøre det igen til næste år og til næste igen — i taknemmelighed over, at vi selv har det så godt, så godt, at nogen siger om vores land, at der ikke kan være bedre i himlen.

☆ ☆ ☆

Fin præstation:

1145,85 kr. til Spejderhjælpen

En stolt tropsfører fortæller om, hvad hendes spejdere præsterede for at skaffe hjælp til speidske børn.

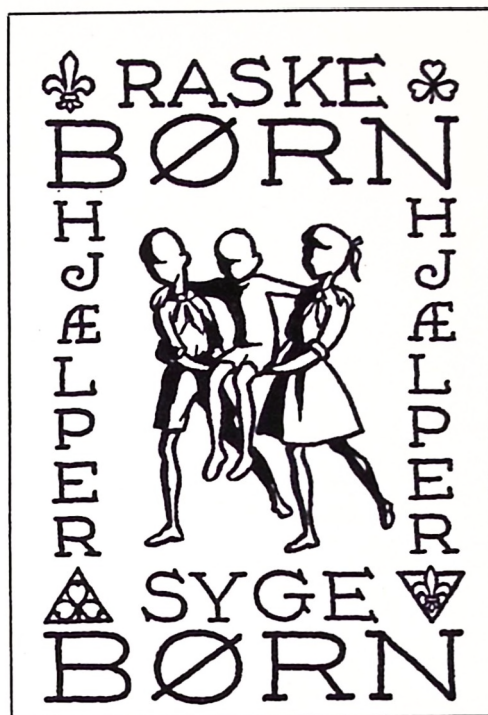
Situationen ser således ud:

Kalvehave trop er kun 10 måneder gammel, har 33 spejdere, og Spejderhjælpen står for døren.

Først var der arbejdskortene, som spejderne kastede sig over med liv og lyst.

Så opstod tanken: er der ikke opgaver, som vi i flok kan tage fat på? Gamle klude og aviser! Jeg forhørte mig om priserne på disse ting og blev klar over, at der skulle samles meget, for at det kunne indbringe noget virkeligt — altså vi har brug for en stor lastbil. Fat i telefonen. Svar på første henvendelse: Selvfølgelig må I låne min bil!

*hvad
dreng- og
pigespj-
dere, ulve,
grønsmutter
og blåmejser
præsterede
for at skaffe
de mange
penge*

Dernæst patruljeførermøde, hvis eneste punkt er fremstilling af plakater til ophængning i alle forretninger i sognet, og det skal siges, at patruljerne lavede nogle farvestrålende plakater med enslydende tekst, som fortalte om vore hensigter. Dagen kom: lørdag eftermiddag og søndag formiddag. Resultatet var 3 store læs — da det blev sorteret, var der 723 kg klude, 81 kg uld og 2 tons aviser.

Under forberedelserne til kludeindsamlingen stiller 5 spejdere pludselig og beder sig fri!!! De har lånt hotellets sal og vil lave bazar mod selv at gøre rent efter sig. Tombola og fiskedam, lagkager samt alt hotellets gamle service til muntert kokken. Desuden lotteri (et par gamle ski). Resultat: 290 kr.

Kludeindsamling og bazar — spejderne havde heller ikke ligget på den lade side, når det gjaldt jobbene — og resultatet var da også ca. 20 kr. i gennemsnit på arbejdskortene. Der var blevet vasket op, stroget, malet, slået græsplæne — luftet hunde, én havde tjent 2 kr. ved at give sin far et kys! Jo, opfindsomheden var blevet taget i brug til fordel for de syge børn. Det samlede resultat blev kr. 1.145,85.

Jeg kaldte ikke forgæves på mine piger — som altid 100 pct. indsats. Har jeg ikke lov til at være stolte af dem?

Hilsen Ruth

Jo, sandelig! Hurra for Kalvehave trop!

Red.

Nu er det snart jul!

(Redigeret af bladlusene)

Kan du li' at lave julepynt?

Naturligvis kan du gå hen og købe det hele færdigt, men for rigtigt at komme i julestemning må du finde papir og saks frem og selv prøve at fremstille nogle smukke og sjove ting.

Her bringer vi nogle ideer til sjove julekurve med godter i — der er nemlig også opskrift på godterne.

Et hjemmelavet julekort og en fin, lille engel.

Mon ikke der skulle være nogle af ideerne, du kunne få lidt hygge og sjov ud af at prøve at lave en aften hjemme i ugerne før jul?

Nr. 1: „Trommegrisen“ er lavet som en gammeldags tromme, med lidt pynt på her og der. Kroppen er af lyserødt karton, ørerne er af lyserødt silkepapir, og øjnene er hvide med lyseblå „pupiller“. Kroppen er lavet af to cirkler, ca. 9 cm i diameter, der er klippet takket i kanten som vist på tegningen, de er beregnet til at bukke ind, så det lange stykke, der er 10,7 cm x 1,7 cm, der danner maven, kan klistres fast. Hanken sættes rundt om maven, den er af grønt glanspapir og ender i en rød sløjfe for oven. Ører og fødder klippes for sig og klistres på, hvene males sorte.

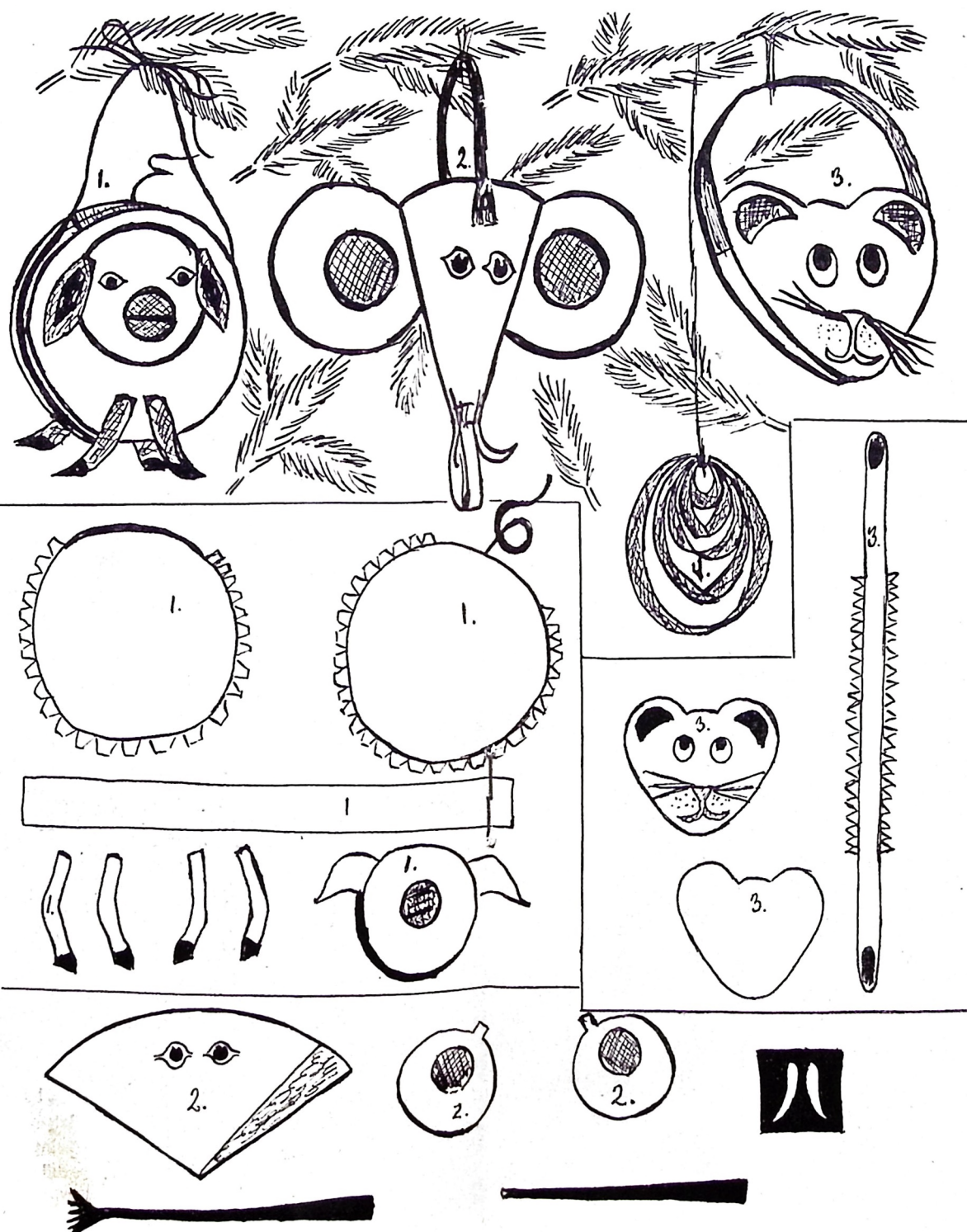
Nr. 2: „Elefanten“ har form som et kræmmerhus og er lavet af gråt kardus. Der er klistret lyserødt silkepapir inden i hans ører, øjnene er af hvidt, stift papir med lyseblå „pupiller“. Selve kræmmerhuset er lavet af et stykke papir (kardus) en trediedel af en cirkel, med en radius på 11 cm. Ørerne er ca. 6 cm høje, og snabel og hale ca. 15 cm lange. Rul kræmmerhuset over en strikkepind, når det skal klistres sammen, så går det nemmere. Derefter sættes først snablen på, så stødtænder, øjne og ører, til sidst hanken, der er sort, og som også er jumbos hale, og derfor er forsynet med en kvast, der koket hænger ned i panden på ham.

Nr. 3: „Hjertebjørnen“ kan laves af lysebrunt karton. Hovedet er ca. 8 cm bredt og hanken er 11 cm lang. Det indvendige af ørerne er lyserødt ligesom snuden. Øjnene laves ligesom hos de andre to og knurhårene laves af sort, opklippet silkepapir eller sort sytråd. Læg mærke til de små prikker under knurhårene, de skal være lyserøde. Hanken limes på, som vist på tegningen.

Til sidst skal vi lave „snørkler“. Her kan du blot købe nogle af de strimler hvidt papir, som man fletter stjerner af, eller du kan selv klippe dem af hvidt skrivepapir, de sættes sammen, som vist på tegningen, eller på en anden måde, som du selv opfinder. De enkleste former er som regel de pæneste. De hænges op på juletræet i en sytråd eller bruges til „uroer“, og vi kan vel nok blive enige om, at den hvide pynt er den kønneste på juletræet. EJ.

☆ 152 ☆

fem uger til jul - fire uger til jul - tre uger til jul - to uger til jul - een uge til jul - seks dage til jul - fem dage til jul - fire dage til jul - tre dage til jul - to dage

Kan du li' at lave godter?

JULEKNAS TIL AT FYLDE I KURVENE

BRÆNDTE MANDLER

100 g mandler
100 g sukker
¼ dl vand

Sukkeret smeltes, vandet tilsættes og derefter puttes mandlerne i. Man skal have en velsmurt plade parat, som det hele kan hældes over på. Husk at skille dem fra hinanden, inden de er storknede.

ROSINGUF

50 g margarine
25 g cacao
1 spsk. fløde
100 g flormelis
ca. 70 g rosiner

Alt rores godt sammen med margarinen, fløden og rosinerne puttes i. Rulles til kugler.

JULEKUGLER

75 g havregryn eller kokosmel
60 g melis
40 g margarine
15 g cacao (2 spsk.)
lidt essens + kaffe

Alt rores godt sammen med margarinen, essensen puttes i, evt. lidt kaffe. Det hele trykkes godt sammen og rulles til kugler.

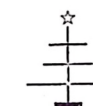
CORNFLAKES KAGER

125 g palm'ın
125 g flormelis
½ æggeblomme
50 g cacao
60 g cornflakes
skal af ½ citron

Palminen varmes. Alt blandes og sættes derefter i toppe på pergamentpapir, et køligt sted for at stivne. Buller

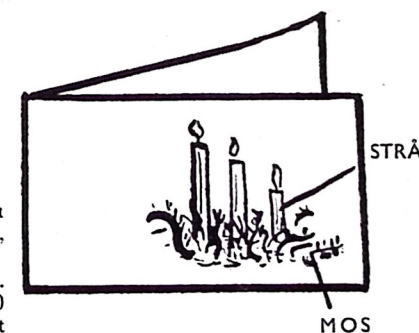
Julekortet

i år

En ny idé til julekortet i år. Du skal blot have noget rødt karton, nogle halmstrå og lidt mos.

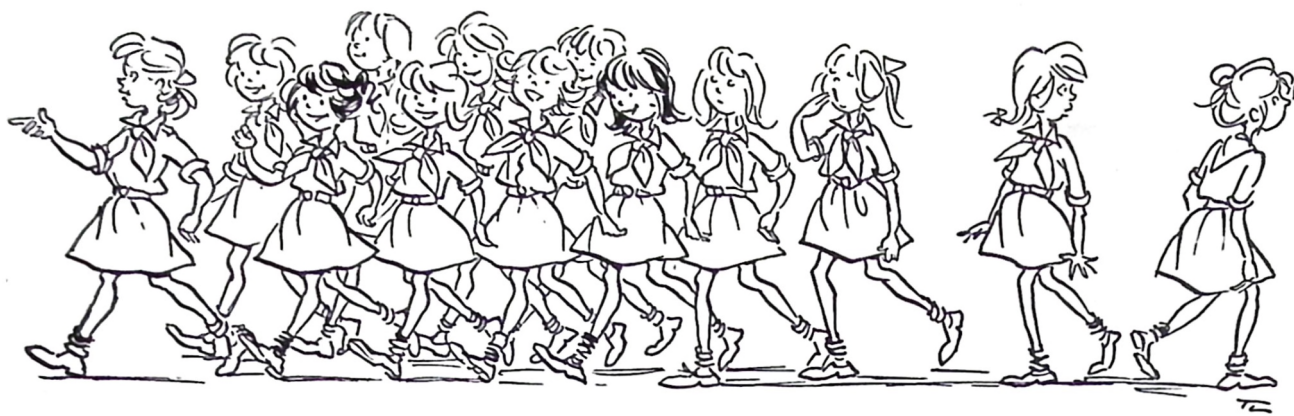
Forst klipper man selve kortet. Det skal være 23 cm langt og 10 cm bredt. Derefter bukker man det sammen på midten, og så er kortet parat til at blive dekoreret. Lysene laves først. Nu skal vi til at bruge stråene. Det kan være fine, blanke halmstrå, f. eks. havrehalm. Stråene flækkes, så man får to halvdele, så klipper man tre stykker på henholdsvis 5, 4 og 3 cm, som man klistrer op (se på tegn.). Så har vi lysene. Flammen tegner man omridset af og klipper den derefter ud i kartonet. Så mangler vi bare det grønne. Lidt stjernemos, tørt og presset, klistres derefter for foden af lysene, så det dækker enderne af stråene. Nu har du et færdigt kort, hvorpå der bare mangler at skrives en hilsen; men det vil jeg overlade til dig selv at gøre. God arbejdslyst — og god jul. Sus

HER ER EN TING I TRÆ
En lysestake med et lys for hver i patruljen.

☆ 153 ☆

Der er noget, vi har glemt...

En seniorspejder tager ordet
i anledning af artiklen
„Det Danske Pigespejderkorps – fremad gå!“

Artiklen var formet som et interview med korpsets „kloge“ hoveder om årsagerne til tilbagegangen i spejderantal, og om hvilke forholdsregler man burde træffe for at standse denne tilbagegang.

En ting var man enige om: *Det fortrinligste ville være et stort korps med mange gode og dygtige spejdere, og hvis dette ikke kunne skabes, da et lille, men godt korps.*

Der blev i artiklen nævnt mange årsager til tilbagegangen, men jeg tror, den dybeste årsag til tilbagegangen er en ganske anden, thi vi må til stadighed huske på, at *det ikke hovedsagelig drejer sig om en tilbagegang i indmeldelser, men derimod en forøgelse af udmeldelserne, især blandt de 14–16-årige spejdere.* Der er stadig ventelister hos troppene og flokkene landet over, interessen for at gå ind i spejderarbejdet er vedvarende. *Dermed være sagt, at det, D. D. P. mangler, det er evnen til at holde fast på de større spejdere.*

Og hvad er årsagen så til dette? Er spejderideen ikke værd at bygge på? Jo, så absolut. Der findes 4 grundbegreber i spejderideen, således som den virker indenfor D. D. P., nemlig kammeratskab, hjælpsomhed, naturkendskab og lydlighed, 4 ting, som heller ikke større spejdere ville undvære. I „Scouting for boys“ ses tydeligt, at B.-P. bygger sin spejderbevægelse op på 5 grundbegreber, nemlig de 4 forannævnte og det 5., det, som D. D. P. ganske langsomt har ladet glide ud af billedet, nemlig *samfundsborgerskab.*

Indirekte, gennem de 4 andre grundbegreber, forsøger vi at oplære spejderne til gode samfundsborgere, men vi kommer ikke ind på den direkte påvirkning. Og her tror jeg, årsagen er til de mange udmeldelser blandt de 14–16-årige. Når piger kommer i den alder, påvirkes de i mange forskellige retninger og begynder bl. a. at interessere sig for samfundet, dets opbygning, dets funktioner m. m. Derfor er vi nødt til indenfor D. D. P. at se ud over vor egen lille verden og betragte samfundet, den verden, som vore spejdere senere skal ud i. Derfor bør det være vor opgave at oplyse dem om denne verden. Det er gennem sådanne og lignende opgaver, vi formår at holde på de større spejdere. Det er ting, som måske nok umiddelbart synes uafhængige af spejderideen og denne uvedkommende, men kravet herom er en realitet, vi idag må se i øjnene. For at forstå dette rigtigt må vi kaste et blik tilbage i tiden.

Da spejderbevægelsen stiftedes, var alene det at komme

ud i naturen noget nyt og spændende. Her oplevede børnene naturen, det var en sund tilværelse, og samtidig oplevede de kammeratskabet. Kort sagt: Spejderbevægelsen var den ideelle fritidsbeskæftigelse.

Og hvordan ser det så ud idag? Idag er det normalt, at familier tager på campingture og nyder naturen. Ligeledes indtager skolen idag en langt mere fremtrædende plads blandt de unge, ligesom medlemskab af foreninger og ungdomsklubber er langt mere udbredt. Herigennem oplever de unge også kammeratskabet.

Jeg tror absolut, at spejderbevægelsen har sin berettigelse i tiden fremover. Vi er blot nødt til, hvis vi ønsker, at spejderbevægelsen stadig skal bestå og have indflydelse på landets ungdom, at, om ikke ligefrem at omlægge vort program, så i alt fald at udvide det og tage det femte grundbegreb „Samfundsborgerskabet“ med i betragtning.

Vi har idag ikke den særstilling på adskillige punkter, som spejderbevægelsen havde for 50 år siden. Hvor svært det end kan være, må vi derfor forsøge at revidere vor opfattelse af vor stilling i samfundet, først og fremmest er det forerne, som må foretage denne revision. Hvis de gør det og tager resultatet i betragtning, tror jeg på, at D. D. P. vil opleve sit 100-års jubilæum med hornfanfarer, en dag, der festligholdes af mange gode, glade og dygtige spejdere.

Jebbe

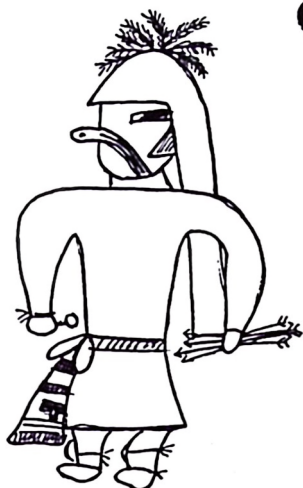
25 år

Mon der findes den vildgås – forhenværende såvel som nuværende – der ikke kender Annette? Jeg tror det næppe. Annette Christiansen, som hendes fulde navn er, – tidligere DC for Vildgæssenes division, nu SDA og seniorfører, kunne den 17. oktober have fejret sit 25-års spejderjubilæum. Det blev det bare ikke, for det med at blive fejret ligger ikke rigtigt for Annette, og der var ingen af os, der turde „fejre“ hende. Men de 25 spejderår kan ingen komme udenom, og vi ønsker dig hjertelig til lykke med dem – men vi ønsker samtidig os selv til lykke med, at divisionen har fået lov til at beholde et menneske som dig i så mange år. Til lykke!

En vildgås

Oglewanagi indianer-danse-dyrkere

OWA KACHINA

*Ann slutter her
beretningerne om
indianere i Amerika
med at fortælle
om de drenge- og
pige-grupper,
der specielt dyrker
„indiansport“
i Amerika*

Oglewanagi betyder „Spøgelsesskjorter“, navnet stammer fra det sidste oprør, hvor indianerne bar skjorter, der skulle beskytte dem mod døden.

En drengespejdertrop startede for 10 år siden denne indianer-danse-gruppe, og snart efter var pigerne med. Efterhånden blev de dygtige og kunne arrangere fester, så det var muligt at tjene lidt penge til udgifterne. Disse penge blev sat i banken, og et par gange om året tager gruppen ud for at besøge deres venner i de rigtige indianerstammer. Her lærer de nye sange og danse.

Gruppen har teepee's, som de tager i lejr med. Gruppen er delt i 5 afdelinger: 2 kvinde- og pigegrupper, 2 drengegrupper og 1 gruppe for mænd.

Efter lang tids træning i sang og dans erhverver medlemmerne ved en „indianerceremoni“ deres gruppes jakker med tegnet: „Owa Kachina“. Man har vist gruppen den ære, at flere af dens medlemmer er blevet adopteret af Sauk-fox stammen. Disse indianere er bosat i staten Oklahoma.

For 2 år siden, en dag under sommerfesten, besøgte gruppen dette sted. Her var det første gang, at en hvid gruppe mennesker fik lov til at deltage i indianernes danse. Danseinstruktøren nød den store ære at blive bedt om at lede en indianerfamilies dans i stedet for en bortrejst søn, en dans til ære for deres døde og mænd, der er dræbt i den 2. verdenskrig. — Gruppens kvinder fik lov til at hjælpe i køkkenet, hvor de lærte at bage „Frybread“, indianerbrød. Al maden blev kogt i store jerngryder, der er gået i arv fra slægt til slægt. Køkkenet bestod af et åbent ildsted overbygget med et halmtag.

En dag dansede de en „Giv væk“ dans. Ved denne lejlighed gav familierne mængder af gaver bort til venner.

Jeg er sikker på, at disse folk, som ikke er særlig velhavende, var flade som pandekager i lang tid efter; aldrig har jeg set en sådan given gaver. — Da indianerne den sidste dag hørte, at vi havde arbejdet hårdt hele vinteren for at få penge til turen, dansede de en „farvel“-dans, gav os hånden og lagde penge på et tæppe foran os til hjælp til udgifterne hjem. Da vi ikke syntes, vi kunne modtage dette, lagde vi lidt til og gav det til næste års fest.

Mange af indianernes danse er af religiøs art, og af den grund giver de dem meget nodigt fra sig; men da de dansede deres hellige „Pibe“-dans, der dannes af 4 dansere, som atter afløses af 4, bad de 4 af gruppens større drenge og mænd om at deltage. Siden har gruppen fået tilladelse til at vise dansen ved forestillingerne. — Når indianerne har disse fester, foregår de 3—4 dage og nætter uden stop; de afløser hinanden, synger, danser og trommer.

Oftes besøger vi også Iroquois indianerne, hvis territorium ligger i staten New York. Hvert år holdes en jordbærfest for at fejre årets høst. Vi deltager i denne, da kun få af stammens unge bryder sig om at lære deres egne danse mere. Det er en stor skam. For at bedre deres kår søger flere og flere af de unge væk fra stammen, og er da ikke længere under de ældres indflydelse.

En gang om året har vi vor egen store fest her i byen, hvor vi danser 5—6 forskellige stammers danse. Alle medlemmer, fra børn til voksne, laver en dragt, smykket med perlebroderier. Det er en fritidsbeskæftigelse, som tager det meste af ens tid, og det siger sig selv, at er man blevet bidt af indianerdille, er det ligesom „Engang spejder, altid spejder!“

En ting er sikker, jo mere man kender indianerne, jo mere lærer man, hvor meget vi hvide har misforstået og gjort dette stolte folk uret.

Det er gruppens håb, gennem vore forskellige danse og forestillinger, at hjælpe vore medmennesker til bedre at forstå vore vidunderlige venner — INDIANERNE.

Ann

POSTBOX

En tropsfører fra Milano vil gerne korrespondere med en dansk tropsfører, så troppene kan udveksle emblemer, flag og postkort, og fra Brasilien har jeg adresser på en seniorspejder på 15 år, en cadet (17 år) og en fører på 26 år, — hvem har lyst?

En belgisk pigespejder på 14 år vil gerne korrespondere på fransk, hvem har mod på det? og fra England er der en adresse på en 15-årig spejder. Sydafrika, Brasilien og Mexico er altid glade for at få danske adresser, så I kan se, at der er muligheder nok. Desværre er der ingen adresser fra Norge i øjeblikket.

Fromse

Fortsat fortælling af Kat.

5. Og regnen kom

— Ja, sagde Lis, — vi fik pludselig en mægtig skylle! — Tænk, sagde Ester meget eftertænksomt, — det må have været meget lokalt. Lis og Vibe turde ikke se på hinanden for ikke at fnise, de rev sig løs fra Møllets forskende blik og løb hen for at finde deres rygsække, der måtte formodes at indeholde et eller andet, man kunne tørre sig med, og et par sokker måske.

I det samme hørte de Dorthes leende stemme nedenfor bakken. Sisse rejste sig sørgmodigt. Dorte lo, så det klukkede, og råbte et eller andet til Krølle og Lakrids, de to djærve riddere, der fulgte hende i hælene og samlede op, efterhånden som hun tabte det, hun bar. Hun havde haft et franskrød under den ene arm, en liter kærnemælk og en pakke havregryn under den anden og henved 14 småparker fastklemt mellem disse to yderpunkter. Først gled løgene fra hende, og da hun bukkede sig for at tage dem op, tabte hun margarinen. Hun havde nu lagt det hele fra sig på jorden og lavede en ny opbygning, idet hun havde anbragt det meste oven på havregryns pakken og taget resten under armen, men idet hun så løftede det op, var det, at der gik hul på posen med tvebakkerne!!! Da var de to gæve uadskillelige kommet til syne, og aldrig havde Dorte været så glad for at se dem som i dette øjeblik. De kom slæbende med grene og kviste og den halve bøgeskov og gik straks henrykt i gang med tvebaksoppilningen og overtog tillige et par af de pakker, der så mest farlige ud i Dortes opbygning, samlede så de pinde op, som de selv i mellemtiden havde tabt, og alle tre morede de sig, mens de arbejdede sig fjantende op ad bakken, Dorte omhyggeligt balancerende med sit „købmandstårn“, som Krølle kaldte det. På toppen af bakken stod resten af patruljen og tog imod dem med lidt blandede skyldfølelser. Vibe og Lis stod og tørrede sig med deres håndklæder i ansigtet, og Sisse så usikkert på teltet, der stadig lå besvimet i græsset.

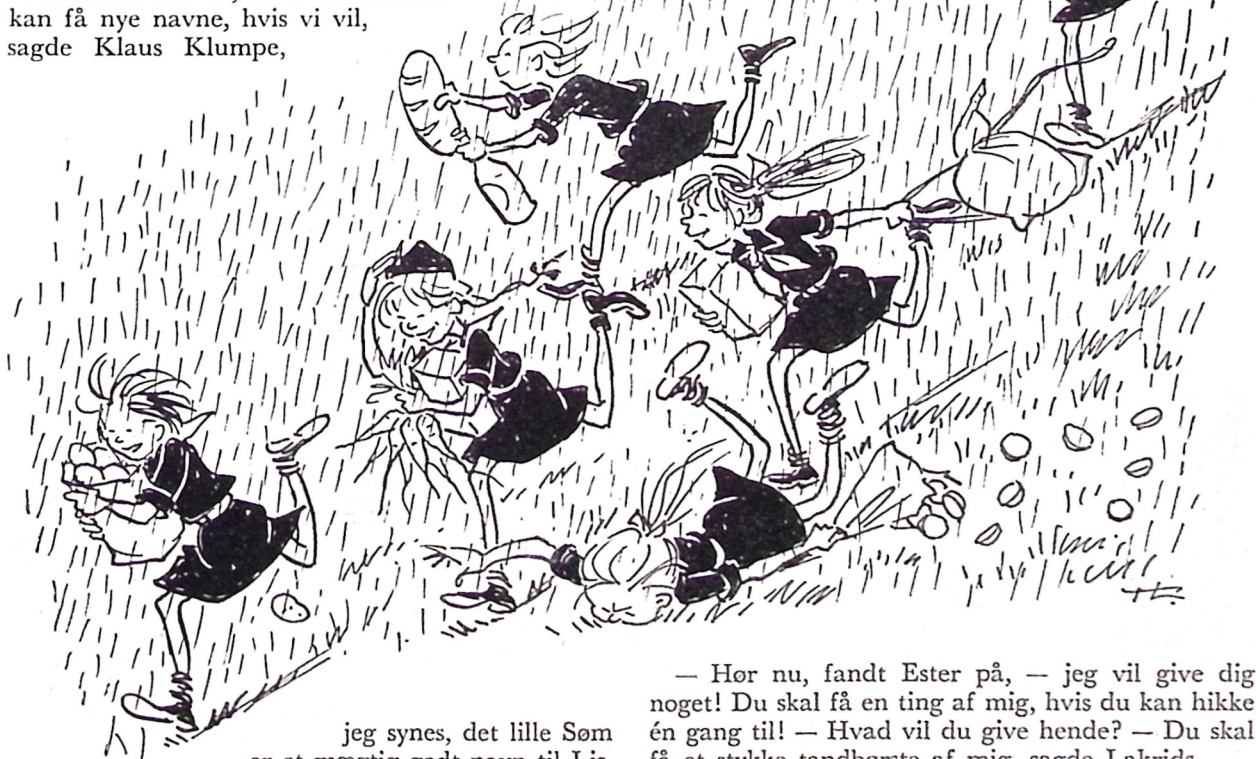
— Hvad, sagde Dorthe, har I ikke engang fået det telt op endnu? Hun så fra den ene til den anden. I det samme vaklede hendes tårn, og hun tabte diverse blandede indkøb — også en pose med

sukker, der desværre gik i stykker, og ih hvor så det dumt ud med sukkeret liggende der på marken. Møllet, der straks kom flagrende til hjælp, trådte af en fejltagelse i margarinepakken. Krølle og Lakrids smed sig i græsset og vred sig af latter. Dorthe lo og jamrede, mens hun søgte at redde, hvad redtes kunne af sukkeret og tvebakkerne, der hele tiden truedes af tililende kluntede fødder — — da måtte selv Sisse overgive sig og le med de andre. De sad allesammen i græsset med hænderne fulde af mærkelige ting, da Sisse betroede Dorthe, at hun havde glemt eller tabt teltstængerne og temmelig overflødigt spurgte, om nogen havde fundet dem — — og tænk, det, som for lidt siden havde været en tragisk nyhed, virkede så komisk på dem alle, at de simpelthen begyndte forfra. De kastede sig skrupgrinende tilbage i græsset, kun Sisse kunne ikke rigtigt dele deres henrykkelse og sad der og så fra den ene til den anden og vidste ikke helt, hvad hun skulle stille op for at få alle disse skøre mennesker bragt til fornuft. I det samme faldt en stor, tung dråbe på hendes næse, hun så op og fik en anden lige i øjet — op! råbte hun, — det regner! Hun fik i det samme øje på den kæmpestore, kulravende sorte sky, der hang lige ovenover hovedet på dem, og dér sad de tosschoveder bare og grinede med hænderne fulde af mel og margarine og sukker og tvebakker og var ikke til at råbe op. — Op, I dumme Hjorte! råbte hun, — om et øjeblik vælter det ned. Og næsten før hun havde fået talt ud, brød det løs. De nåede knapt at opfatte lynet, før tordenen rullede med sine vognhjul og bukkeben henover den blygrå himmel. Latteren blev til angstelige tøsehyl og små nervøse hvin, mens man i en vis fart fik pillet alle sagerne op, fundet rygsækkene og pilede af sted ned ad bakken til gården. Inden de kom så vidt, var de dog blevet godt våde allesammen. De stod i vognporten med favnen fuld af købmandsvarer og lommerne fulde af tvebakker og løg og kartofler — det silede ned. En drivvåd lille kat for som et forsinket lyn lige ind, hvor de stod og strøg sig tæt og vådt op ad deres ben. En høne nussede rundt og småkradsede i halmen, så mistænksomt på spejderne først med det ene øje og så med det andet og vendte så overlegent ryggen til og fortsatte med sit roderi, mens katten satte sig til at slikke sig ren for alt det ækle vand.

— Det var en skam, at vi måtte efterlade teltet på den måde, sagde Dorthe, og Sisse, hvis tanker hele tiden med stor skyldfølelse havde kredset om samme emne, sank noget og kiggede forgæves efter „opholdsvej“. — Hvorfor tog vi det ikke med? spurgte Lakrids. — Jeg ville have taget det med, sagde Lis, men det var sømmet fast til græsplænen!

Et nyt latterbrøl afbrød Lis' bemærkning, hun så på Vibe, der blev rød i hovedet, dels fordi det var flovt, at Lis kunne sige noget så umådelig dumt, dermed satte hun ligesom også en plet på Vibes blåmejs- og spejderære, og hvad der var endnu værre, nu grinede de andre af hende, og Vibe havde jo lovet sig selv, at hun skulle passe på, at ingen drillede Lis. Men Lis så nu ikke ud til at tage så tungt på det, hun smilede lidt usikkert, men var egentlig ikke ked af, at hun havde fået patruljen til at grine igen, hun synes, at det var nogle skæge piger dem i Hjortene, det var i det hele taget skægt at være spejder, tænkte hun, selv om det vist var et lidt usikkert foretagende, sådan hvad husly og mad angik.

— Det hedder pløkker, hviskede Vibe. — Hvad hedder pløkker? spurgte Lis højt. — Pløkke, rettede Ester, der stod ved siden af — en pløk, flere pløkke, man pløkker et telt ud med pløkke. Vibe rødmede igen. — Det var også det, jeg mente, mumlede hun. — Jeg foreslår, vi døber de to små Pløkken og Sømmet, sluttede Ester sin undervisning. — Der er da vand nok til, at vi allesammen kan få nye navne, hvis vi vil, sagde Klaus Klumpe,

jeg synes, det lille Søm er et mægtig godt navn til Lis, så kan Vibe hedde Pløk. — Nej, hør nu, afbrød Dorthe, — Vibe hedder virkelig Vibe, og det kan vi ikke sådan lave om på. Hun så på Vibe, der så helt ulykkelig ud. — Lis, vil du være patruljens søm?

Det havde Lis ikke noget imod, hun var nærmest smigret over den megen opmærksomhed, og inden hun vidste af det, havde Sisse og Klaus grebet hende og holdt hende ind under den vandstråle, der silede ned fra taget lige foran, hvor de stod. Hun hylede som en stukket gris, da den ramte hende i nakken, og Dorthe råbte til dem, at de skulle lade hende slippe, men da hun et øjeblik efter stod mellem dem og rystede sig som en våd hund, lo hun, så hun kom til at hikke, og Hjortene skiftedes til at sige „boh“, rive hende i rottehalerne og ryste hende, og jo mere de gjorde for at få hende til at holde op, des mere hikkede hun.

— Hør nu, fandt Ester på, — jeg vil give dig noget! Du skal få en ting af mig, hvis du kan hikke én gang til! — Hvad vil du give hende? — Du skal få et stykke tandbørste af mig, sagde Lakrids.

— Nej, jeg har en virkelig god ting, sagde Dorthe, du skal få et søm, et fint søm med forgyldt hoved, for jeg har et tilbage, fra da vi satte patruljesterens skind fast på stangen. (forts. side 162)

»Smætterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

Har du nogen sinde været på rævejagt?

Hvis I en dag mangler en idé til en patruljetur, så prøv at arrangere en rævejagt. I skal selvfølgelig ikke ligefrem jage rævene, men spændingen som på en rigtig rævejagt kan I godt skabe jer på en sådan patruljetur, hvis I er vågne og meget stille. Først må I skaffe jer oplysninger om, hvorvidt der findes ræve i de omkringliggende skove. Hvis dette er tilfældet, tager I afsted en hel lang søndag og tag hver en god stor madpakke med for „uden mad og drikke duer helten ikke“.

Start rigtig tidligt. Skoven er så dejlig om morgenen, duften er noget helt særligt, og I kan glæde jer over duggen i græs og spindelvæv. Det er noget af en kunst at finde et rævebo, men der er forskellige ting, I kan gå efter. Først og fremmest lugten, den kender I sikkert, det er en meget skarp og kraftig lugt, det er det første, man orienterer sig efter. Find en groft og gå helt ned i den, så øjnene er i højde med jordoverfladen, og så vil man, hvis man er heldig, kunne se ganske bitte små stier, hvor græsset ligefrem er trådt let ned. Man skal se meget og længe, for de er meget små. Er I imidlertid så heldige at finde en, følger I den og kommer måske efter lang tids søgen til et rævebo.

Nu gælder det om at være musestille, ellers oplever I intet. I må huske aldrig på nogen måde at skade rævene, hvis I er så heldige at se dem, og måske er I endda så heldige, at det er på en tid, hvor de har unger, og så skal I være dobbelt forsigtige. Vi må ikke glemme, at vi er trængt ind på deres domæne for at opleve deres verden og for at glæde os over spændingen og ved at have nået målet for vor tur – en dejlig oplevelse rigere.

Rigtig god tur!

Lærke

URO I PATRULJEHJØRNET ELLER TROPSLOKALET

Klip den af kulørt karton eller af hvidt tegnepapir og mal de forskellige dele med vandfarve.

☆ ☆ ☆

HAR DU HUSKET?

Har du husket at binde din knude hver morgen i året, der gik, og først løse den atter, når pligten var gjort?

– Det er spejdernes skik.

Har du husket at ødsle med solskin, hvor du mødte bekymring og gråd, har du prøvet at lindre det sårede sind?

– Det er hverdagens dåd.

Har du husket at værne de svage, som vel næppe i livet har været, fordi lykken gik tavs deres dør forbi?

– Det er ridderlig færd.

Har du husket? – Da husk det end mere nu, da advent har smykket sit skjold. I de ensomme stuer vil budskabet ind. – Vær du julens herold.

(Fra et divisionsblad)

EN AKTUEL LEG

I den uge, der går mellem to møder, samler patruljeføreren (eventuelt i samarbejde med assistenten) lidt aktuelt avisudklip, d. v. s. hun klipper såvel store som små avisoverskrifter ud, det kan omfatte udenrigs- såvel som indenrigspolitik, filmanmeldelser, tyverier, ulykker o. s. v.

Pas på det ikke bliver for svært for de 11–12-årige.

Nu spreder vi bunken ud over bordet, så hver især får en seddel.

Opgaven er nu at give en kort forklaring til overskriften! Der gives point, eftersom svarene lyder, og hvis vi ta'r sådan en lille runde engang imellem til moderne, fører vi pointene over og lægger tilsidst sammen. Det giver spejderne en vældig lyst til at læse aviserne grundigt (og ikke blot kaste sig over tegneserierne).

☆ ☆ ☆

LAV ET PATRULJEBIBLIOTEK bestående af gode, illustrerede bøger med billeder af dyr, fugle, krybdyr,

Hvordan er det med bøjlerne til det strygefri. Smit-ter de af og sætter grimme, gule eller brunlige mærker? – Giv dem en gang maling eller fernis, – eller var det ikke en god idé at købe et stykke skumgummi og be-klæde bøjlerne med det, så har du samtidig en julegaveidé. Giv så krogene lidt lak ellers giver de rustpletter.

fisk og insekter, så I deraf kan lære arterne at kende.

☆ ☆ ☆

I KAN ALLE SPEJDERLOVEN ...

... men der er en ekstra paragraf i den, som ganske vist er uskreven, men som enhver spejder kender. Den lyder: „En spejder er ikke et fjols.“ Og det er grunden til, at en spejder i vokscalderen ikke ryger.

— At ryge —! det er ingen kunst, det kan alle!! Men en spejder gør det ikke, fordi hun ikke er et fjols!!!

En pige, der ryger, for hun er voksen, svækker sit hjerte, og hjertet er det vigtigste organ i kroppen. Det pumper blodet rundt og bygger knogler, muskler og nerver op. Hvis hjertet ikke gør sit arbejde, kan du ikke blive sund og stærk.

Der er ingen piger eller drenge, der er begyndt at ryge, fordi de har kunnet lide det, — næ, det sker almindeligvis, fordi de er bange for at blive drillet af de andre, fordi de ikke tør ryge, eller fordi de synes, de er nogle „farlige karle“, når de ryger, mens de i virkeligheden kun gør sig til grin derved.

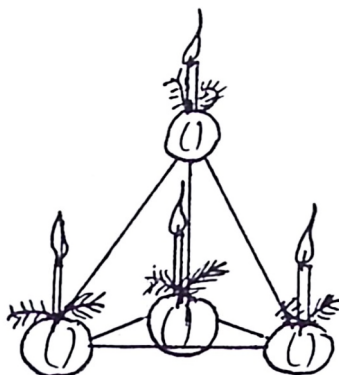
Da Kit tændte sin første „smøg“, blev hun syg af den grimme „røg“

Tag din beslutning nu og hold fast ved den for evigt „LAD VÆRE“.

Derved viser du, at du er langt større end den, der slentrer rundt med en „cigaretstump“ i munden. Dine kammerater vil, når alt kommer til alt, respektere dig derfor og vil sandsynligvis i „al hemmelighed“ følge dit eksempel.

☆ ☆ ☆

Husk, inden julen tænder sit lys blandt stjerner på grønne grene, den, der er gammel, og den, der er syg, og den, der sidder alene!

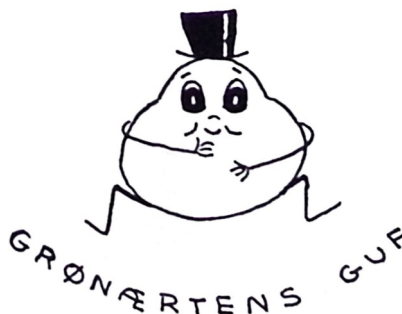

EN BORDDEKORATION

Det er altid morsomt at finde på en ny idé hvert år til jul. Her er en idé til en dekoration, som I kan lave til julebordet.

I skal anskaffe 6 blomsterpinde på ca. 25 cm (kan købes hos blomsterhandleren), 4 røde pigeonæbler, 4 hvide julelys og lidt gran. Allerførst laver man en trekant af de 3 blomsterpinde (de sættes sammen ved hjælp af et æble i hvert hjørne). Derefter laver man endnu en trekant opefter, og allerøverst samles de med det sidste æble. De fire lys stikkes i hvert sit æble, og til sidst laves en lille ring af en grankvist, som lægges over lysene. Så mangler I kun at tænde lysene, så er alt klart. Når æblerne efterhånden bliver kedelige at se på, skiftes de ud, og så er dekorationen atter klar.

☆ ☆ ☆

GRØNÆRTENS GUF

Giv din mor fri på næste søndag og sig, at du nok skal tage dig af middagen. Så skal du nemlig prøve at servere „sospejderbøf“ (du kan måske samtidig bruge det til duelighedstegnet „kok“).

Du skærer:

1 tyk skive franskbrød (pr. person) og dækker denne med ca. 40 g hakket oksekød (pr. person). Så drysser du lidt salt og peber på og bruner dem i lidt margarine på en pande, først på brødsiden og så på kødsiden.

Du kan foruden hvide kartofler servere brunede løg, evt. et spejlæg, samt en råkostsalat til.

Din familie vil uden tvivl sige uhm!

☆ ☆ ☆

Tove Ditlevsen: *Hvad nu, Annelise?*

Denne bog er en fortsættelse af „Annelise — tretten år“, som kom for et par år siden. Der er nu ved at ske store forandringer i Annelises tilværelse. Familien flytter ud til et moderne højhus i Virum, hvad Annelise nu ikke er helt tilfreds med, da det betyder, at hun kommer længere væk fra vennen Jan på Vesterbro. Endnu værre er det dog, at moderen træffer en mand, som hun kommer til at holde af, og at de beslutter at gifte sig. Annelise kan ikke forstå, at moderen ikke har nok i at leve for hende og broderen, og hun gør alt muligt for at ødelægge forholdet mellem moderen og hendes ven. Da han imidlertid må træde til som sygepasser, mens hun ligger med en alvorlig lungebetændelse, kommer hun til at sætte pris på ham og opdager, at der alligevel er en vis hygge ved at have ham i lejligheden. Da brylluppet står, har hun lært at forstå moderen og glæder sig på hendes vegne.

Tove Ditlevsen har i denne bog næsten gjort Annelise endnu mere levende og naturlig end i den første. Man kommer virkelig til at holde af hende med de fejl, hun nu har. Det er en bog, som alle store piger vil have glæde af at læse. G. B. A.

KLØVERARBEJDET

I det nedenstående bliver du spurgt, om du ved, om der findes brevspejdere på din hjemegn. Måske kender du en handicapped, der ikke er spejder, som ikke vidste, at hun kunne blive spejder; så kan du nu fortælle hende, at hun kan være med, hvis hun har lyst.

Skriv til lederen af kløverudvalget, Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29, København Ø.

Kender du kløverarbejdet?

Kløverarbejdet! Ja, mon I ikke alle har hørt det ord? Men hvormange ved, hvad det egentlig dækker? En del ved sikkert, at det drejer sig om arbejdet blandt spejdere med handicap; d. v. s. evnesvage, dove, blinde og kronisk syge, men når vi så kommer til spørgsmålet om, hvordan dette spejderarbejde egentlig foregår, så må vist de fleste melde pas. Her må man skelne mellem evnesvage, dove og blinde, som har deres fulde forlighed, og så de kronisk syge eller invaliderede, som er mere eller mindre bevægelseshæmmede. For alle gælder det, at prøvestoffet må tilrettelægges på en særlig måde, men dette er vist mest synligt for de invaliderede.

Man kan vel gå ud fra, at de stedlige forere ved, om der findes en evnesvag trop, en dovetropp eller en blindetropp på deres hjemegn, men ved du det også? Hvormange ved, om der findes en brevspejder (sådan kaldes den kronisk syge eller invaliderede spejder) i din by eller i din hjemegn? Sikkert ikke mange. Ved I i det hele taget, hvad en brevspejder er? Nej, det tænkte jeg nok. Indledningen blev lidt svævende, så hør:

En brevspejder er en spejder, der enten slet ikke kan gå eller går så dårligt, at hun ikke kan deltage i det almindelige tropsarbejde. Da der som regel kun er en enkelt eller nogle få stykker indenfor et vist område, er det ikke muligt at få et samlet tropsarbejde. Derfor er de samlet i en brevspejdertrop, der har hjemsted i Silkeborg. Alt spejderarbejde med prøvestof og duelighedstegn udføres skriftligt, sådan at forstå, at brevspejderen forklarer, hvordan en ting skal gøres eller ser ud, ved at skrive om det, illustrere det ved udklip eller tegne det, hvis hun er god til det. Knob laves af tyndt sejl garn og klæbes på papir. I sommerlejren får brevspejderen lejlighed til at prøve en del af stoffet i praksis. Kan hun ikke selv hjælpe med at rejse et telt, må hun dirigere nogle hjælpere til det; disse skal så lade som om, de ikke selv kan, de må kun følge de ordre, de får fra brevspejderen, som på denne måde beviser, at hun er dus med sit prøvestof.

Af det her har I forhåbentlig fået et lille indtryk af, at kløverspejdere virkelig er rigtige spejdere, bare på en anden måde.

★

„Bitten“

En vandgangstur

En beretning fra Kasteltroppen (de dove spejdere):

Vi mødte friske og veloplagte og tog med toget til Holte. Her fik vi udleveret et kort og skulle så finde den rette vej frem. Det viste sig, at vi skulle nord om Furesøen, for at ende ved Farum station. På vejen skulle vi finde så mange forskellige planter som muligt, og bestemme hvad de hed. Vi havde flora med, så vi kunne få hjælp til at finde navn til de blomster, som vi ikke kendte i forvejen. Der var så mange forskellige blomster, så vi, efter at mad-

Skotske „kløverspejdere“

pakkerne var blevet fortæret, blev anmodet om ikke at finde flere, for ellers ville vi ikke nå hjem den dag.

Så skulle man tro, at resten af turen ville blive meget let. Næ, tværtimod.

Snart nåede vi til et sumpet område. Hverken eng, gang- eller cykelsti var mulig at forcere tørskoet. Alt var oversvømmet. Vi fandt dog ud af, at vi kunne gå næsten tørskoede, hvis vi holdt os helt ude i græskanten, som skilte vejen fra dræningsrenden, der naturligvis også var fuld af vand. Vi trippede af sted een for een, klamrede os til hinanden, og til hvad vi mødte på vejen af småtræer og lignende. Pludselig var der en af spejderne, der kom i tanke om, at hun skulle fortælle os noget. Da hun, der som sagt er döv, nu skulle bruge sine hænder til at tale med, ja så holdt hun altså ikke fast noget sted mere. Da hun samtidig blev så ivrig, at hun gik bare et lillebitted skridt tilbage, så skete det: Hun gled „i dybet“. I sin forskrækkelse nåede hun dog at gribe fat i sidemanden, så hun „kun“ blev våd til midt på lår og nederdel. Sidemanden fik „kun“ det ene ben vasket. Heldigvis var vejret så fint, at tojet hurtigt blev tørt igen.

Ved de næste „vadesteder“ var vi blevet så kloge, at vi tog sko og strømper af. Vi måtte også optræde som redningsfolk på turen, idet vi mødte folk, der var „strandet“. En dame var „strandet“ midt i en pyt. Hun havde fundet nogle træstammer og -stykker, som hun havde lagt som bro, men midt i „søen“, hvor hun stod på en træstub, havde hun taget det træstykke, hun lige havde forladt, kastet det videre frem, hvor hun skulle træde, men uheldigvis for hende havde hun kastet for langt, så hun ikke kunne nå at springe fra det ene til det andet. En meget uheldig situation.

Nå, omsider kom vi hjem, endda til tiden. Vi var trætte ovenpå den 10 km lange tur, men det havde været en dejlig og begivenhedsrig tur, som vi stadig morer os over.

„Krolle“

Seniorspejderkonkurrence

Opgave nr. 3:

Fremstil et forklæde dekoreret med stoftryk eller stofmaling.

Sidste opgave! Også denne opgave kan løses selvstændigt. Husk at skrive tydelig afsender på pak-

ken. Vi vil gøre et forsøg på at få alle forklæderne sendt retur, så de eventuelt kan optræde som julegaver.

Besvarelsen sendes til seniorudvalget, adresse:

Bitten Hjorth, Danas Plads 24¹, København V., inden den 15. december.

Kap det gode Håb. 1900: Mafekings belejring. One Penny, blå, bytakst. (Cykel-ordonnans).

Threepence, blå. Porto til forterne. (Baden-Powell). (Fotografisk tryk, bleges let af lyset).

Samler du på frimærker? – så vil dette måske interessere dig

I dagene 25.–27. august var der på Århus rådhus en motivfrimærkeudstilling, og her kunne man se et lille værk med titlen „Spejderfrimærker“ af den tyske præst

Nobert Thiele. Af dette fremgik det, at verdens første spejderfrimærker blev udsendt for spejderbevægelsen eksisterede. Vidste du det? De blev udsendt som nødfrimærker i Mafeking i begyndelsen af april i år 1900, fordi beholdningen af de gamle frimærker var sluppet op under boernes belejring af byen, der varede i 217 dage.

Når de to frimærker betragtes som de første spejderfrimærker, skyldes det, at det ene af dem (et 3-penny-mærke) forestiller oberst Baden-Powell. B-P bærer spejderhat, og det samme gør sergent-major Goodyear, som på cykel er gengivet på det andet mærke. Mærkerne blev tegnet af kaptajn Greener, og det skete vistnok uden B-P's vidende, men selv om han ikke havde andel i udgivelsen, fik han alligevel en masse ubehageligheder ud af det bagefter, for Dronning Viktoria blev fornærmet over, at det ikke var hendes portræt, der var kommet på mærkerne, og viste Baden-Powell den kolde skulder, da han efter krigen kom til London.

Det første spejderfrimærke i Europa blev udsendt af Ungarn i 1925, og siden er der udkommet spejderfrimærker i mange lande. Alle sider af spejdersporten er skildret, og mange kendte personer er gengivet på mærkerne – ikke blot B-P, men f. eks. også shahen af Persien og vores egen Dronning Ingrid af Danmark.

I kan let få en fin samling, og den kan blive ret stor. Pastor Thiele har indtil nu katalogiseret 216 mærker, og der udsendes stadig flere. Så stor er interessen, at der både i Vesttyskland og i Østrig findes specielle organisationer for spejderfrimærkesamlere.

Den tyske sammenslutning har adressen Pfadfinderbriefmarkensammler, Düsseldorf 10, Postfach 10050, så nu ved du det, hvis du er interesseret! (Fra Flensborg Avis)

VIBE og hendes patrulje

(fortsat fra side 157)

Ved ordet *patruljestander* skete der noget forunderligt med Møl. Hun begyndte at flakse så sært rundt, hvor de stod. — Hvem tog patruljestanderen? sagde hun. Hun begreb kun alt for godt, at den havde de glemt deroppe på pladsen. Hun var den, der havde ansvaret for den, men hun havde det lille håb, at en eller anden skulle være faldet over den — men nej, alle så bare sørgmodigt spørgende på hende. Hun gik hen til sin rygsæk og fandt sin regnfrakke frem, så løb hun uden videre forklaring ud i regnen. De andre kiggede efter hende. Det regnede stadig meget stærkt, og det tordnede også i det fjerne. — Jeg burde vist løbe med hende, tænkte Dorthe med et suk og gik hen for at finde en regnfrakke. I det samme styrtede en anden lille, tapper skikkelse af sted ud i regnen, det var Sisse, der længe havde været pint af samvittighedskvaler ved tanken om patruljens gode telt, der lå deroppe og flød på marken. Hun jog afsted gennem pytterne efter Møl; Dorthe stod et øjeblik og vidste ikke, hvad hun skulle, men i det samme kom Hans vandrende gennem tusind små søer i kæmpestore gummistøvler. — Jeg har spredt noget halm til jer, dér hvor I plejer at være, mon I ikke skulle se at få indrettet jer lidt, inden I står og bliver kolde om næserne. I kan komme ind i køkkenet og blive tørret og få varmt vand til jeres te hos mor, når I skal have mad!

Dorthe takkede, og de begyndte at samle lidt sammen på alt det meget, de havde grebet i forvirringen, og som også var blevet anbragt de særeste steder i vognporten, mens de ventede på godt vejr. Lå ikke den sølle margarine dér og vred sig på et tomt kaninbur, mens sukkeret, der havde lavet springsleg efter dem hele vejen, stod til hvile i en gammel træsko, og de sørgelige rester af melposen lå i Krølles vandfad sammen med kartoflerne. Kun franskrødet, som Lis havde stået og krammet hele tiden, var i sikker forvaring, og tørt var det i alle tilfælde ikke blevet. Det lykkedes dem efterhånden at finde det meste og flytte alle deres og de to fraværendes sager, og da de var vel anbragte på loftet, og de havde fået skiftet det mest våde og væmmelige, forlod Dorthe de fem deroppe for at se, hvordan det var gået Sisse og Møl, der stadig ikke var vendt tilbage fra lejrpladsen.

(fortsættes)

»FALK« er gået bort

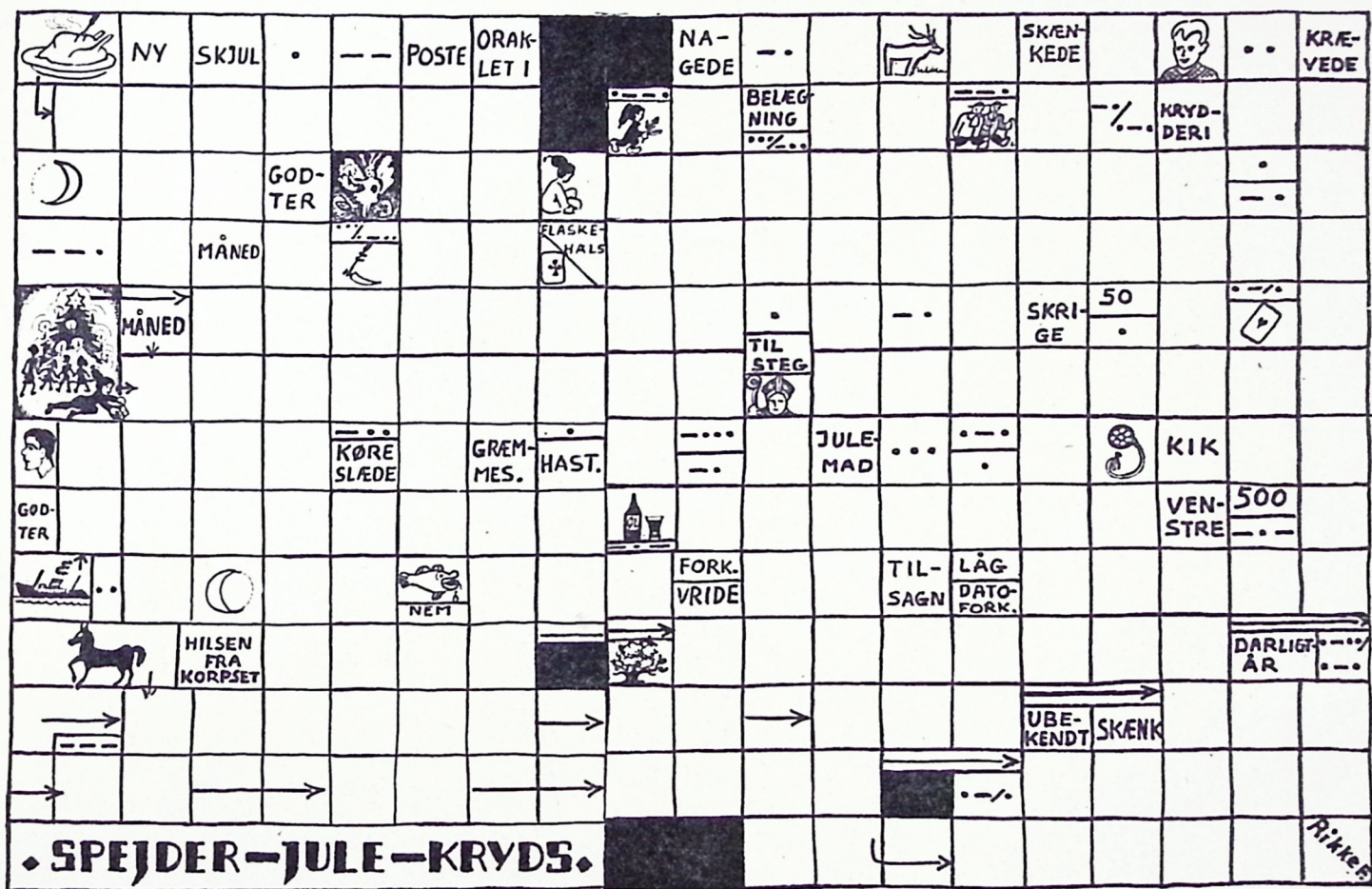
Den 18. oktober døde Falk, Ida von Herrenschwand, som I alle vil have hørt om i forbindelse med *Our Chalet* i Schweiz. Falk var schweizer og havde selv i sin tid været med til at finde det dejlige sted i Schweiz, hvor Chalet kom til at ligge. Hun blev Chalets første leder, og i de 20 år, hun ledede vort smukke hus, blev alle de gode traditioner, vi den dag i dag finder i huset, grundlagt.

Vi har så meget at sige Falk tak for, vi der har haft den store glæde at møde hende, at opleve hvor rigt et menneske hun var. Hun var i stand til at få os til at føle os trygge og godt til pas, hvor i verden vi end var kommet fra.

„What do we live for, if it is not to make life less difficult for other people,“ lød Falks ord ved en flaghejsning på Chalet for nogle år siden. Hun levede så fuldt ud selv for at give og for at gøre livet lettere for andre.

Falk er ikke mere — og alligevel. Hvad hun gennem sit livssyn gav sine mange, mange venner fra alle verdensdele, vil stå lyslevende fremover.

Æret være hendes minde!

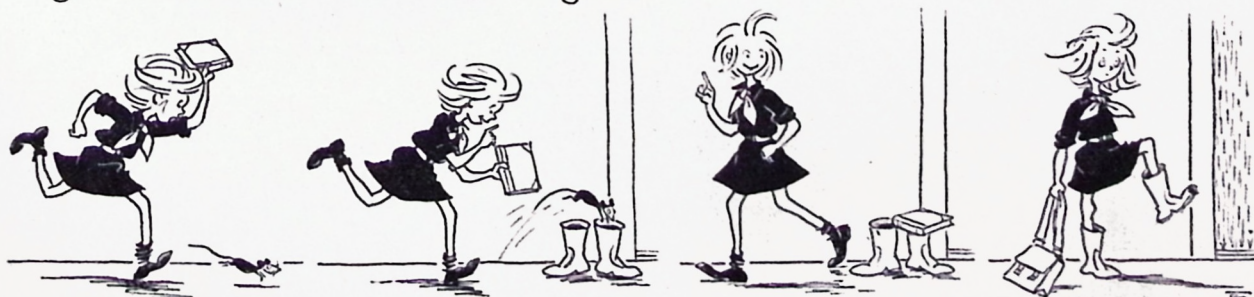

Løsninger må være redaktøren i hænde senest 5. januar, og kuverten mærkes „Julekryds“.

Husk tydelig navn, adresse og alder.

Blandt de rigtige løsninger trækkes lod om nogle af de nyeste bøger.

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie

Jumper,

helulden, marineblå, med V-formet
halsudskæring,

str. 10 og 12 år	26,50	28,50
str. 14 og 16 år	30,75	32,75
str. 42 og 44		32,75
str. 46		35,75

Patentstrikket sweater

helulden, marineblå, med krave,

str. 12 og 14 år	53,00	58,00
str. 16 år		61,00
str. 42 og 44		64,00

Tophuer,

mørkeblå,

patentstrikket	9,85
ribstrikket	7,85

Skisokker

Norske Ragg-sokker med nylon-
forstærkning, blå,

str. 8	6,25
str. 9 og 10	7,75 8,25

Nyhed! PAPIRSERVIETTER

med spejdermotiv i farver,

40 stk., 20 stk.	1,85	0,95
------------------	------	------

Pigespejderlommebogen 1962

Maylands kalender med flagkort,
mange oplysninger og specielt
spejderstof

4,25

Patentstrikket trøje,

helulden, marineblå, med lynlås og
lille krave,

str. 38-46	61,50
------------	-------

Golfer,

helulden, marineblå,

str. 10 og 12 år	29,50	31,50
str. 14 og 16 år	33,50	35,50
str. 42 og 44		41,50
str. 46		44,50

Soveposer

med pude

	vægt	pris	pris
	185 cm	170 cm	185 cm
Krøluld	2300 g		42,00
Krølfjer	2300 g	66,00	72,00
Dynella Terylene	1500 g		138,00

med mellemvæg:

Halvdun	2600 g	88,00	94,00
Dun	1700 g	101,00	108,00
Andedun	1700 g	116,00	125,00
Gåsedun	1400 g	140,00	152,00

Tæppesoveposer

Krøluld	60,00
Dun, med mellemvæg	135,00
Andedun, med mellemvæg	154,00
Gåsedun, med mellemvæg	170,00
Dynella Terylene	148,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N. Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, København S.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1961 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsekontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 15. 11. 1961